

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 191/2013-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, čl. 6, čl. 7 a čl. 12 Paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, ako aj bližšie neoznačených práv vyplývajúcich zo Všeobecnej deklarácie ľudských práv, Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce č. 111 o diskriminácii (zamestnaní a povolani), zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov a smernice Rady č. 2000/78/ES postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a jeho rozsudkom z 28. júla 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/175/2010 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. K. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. marca 2013 doručená sťažnosť I. K. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, (ďalej len „dohovor“), čl. 14 a čl. 26 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“), čl. 6, čl. 7 a čl. 12 Paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach (ďalej len „pakt“), ako aj bližšie neoznačených práv vyplývajúcich zo Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), Dohovoru Medzinárodnej organizácie práce č. 111 o diskriminácii (zamestnaní a povolani) (ďalej len „dohovor MOP“), zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „antidiskriminačný zákon“) a smernice Rady č. 2000/78/ES (ďalej aj „smernica“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a jeho rozsudkom z 28. júla 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/175/2010 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996.

Sťažovateľ k dôvodom svojej sťažnosti uviedol:

„Právoplatným a vykonateľným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove dňom 2. 8. 1991 pod č. k. 4 C 184/89, zo dňa 16. 1. 1991 vzniklo mi právo na pridelenie práce v Štátnych službách priamo zo zákona – konkrétne na základe ods. 1, §-u 61 v tomto čase platného zákonníka práce. Toto právo bol povinný u mňa za štát aj fakticky naplniť bývalý štátny úrad – Okresný úrad v Bardejove, a to z titulu v ňom obsiahnutej singulárnej

sukcesie na základe uznesenia Vlády SR č. 550/90 z 24. 11. 1990 a v zmysle špeciálneho pokynu Ministerstva vnútra SR pod sp. zn. OVS 3-875/91, zo dňa 16. 8. 1991 a vychádzajúceho z nariadeného postupu MV-SR a MF-SR č. OVS/3-714/1991 (viď bod tohto usmernenia) pod bodom 5, ktoré ale boli býv. prednostom tohto úradu odignorované! A nielen to, pretože ťažké dôsledky sa na mne urýchlene a až po dnešné dni objavili! Po neodkladnom nástupe do práce na Okr. úrad v Bardejove hneď v najbližší pracovný deň, t. j. v pondelok dňa 5. 8. 1991 a v mojom v ňom iba fyzickom zotrvaní na tomto pracovisku, ale bez práce, sa jeho štatutárny zástupca odhodlal k takému nehoráznemu činu, že ma z tohto, akoby zo svojho súkromného úradu vykázal na ulicu, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu a bez toho, aby som sa ja voči nemu, resp. štátnemu úradu akokoľvek a čímkoľvek previniť! Po tomto hanebnom čine, zrejme zmätený, nevediac, čo robí sa chcel akože poistiť a doručil mi po pošte dňa 2. 9. 1991 ďalšiu výpoveď z pracovného pomeru s nekvalifikovaným výpovedným dôvodom [písm. b), ods. 1), §-u 46 zák. práce) ktorú ale tento zákonník – jeho §-44 priamo a bez akejkolvek polemiky čini neplatnou!!! Napriek tomu naše súdy následne povyšujúc sa nad zákon túto výpoveď nepochopiteľne, aj keď totálne nezmyselnú rozsudkom najmä pod č. k. 4 C 194/92 suverénne uznali za platnú, čím pošliapali o. i. aj ústavný princíp o tom, že sme demokratickým a právnym štátom! (Bližšie viď o. i. najmä moje písomné odvolanie proti rozsudku OS - BJ 11 C 129/95-312 z 28. 7. 10 v spojení s mojím písomným podaním z 10. 9. 2010. Odvolanie je z 30. 9. 2010.“

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že „základné, ľudské, občianske a sociálne práva, ktoré boli predmetom kauzy na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 11 C 129/96, boli u sťažovateľa slovenskou justíciou v ním označených právnych normách tejto sťažnosti, pokiaľ ide o diskrimináciu, jednoznačne porušené“.

V nadväznosti na to zároveň navrhuje, aby ústavný súd zrušil „Konečný rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 175/2010, zo dňa 28. 4. 11 v spojení s právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 11 C 129/96-312 a... Konečný rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 16 Co 136/95-223 zo 6. III. 1996 v spojení s právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Bardejove pod č. k. 4 C 194/92 zo dňa 10. 1. 1995.“

Sťažovateľ sa taktiež domáha, aby mu ústavný súd priznal primeraného finančné zadosťučinenie v sume 200 000 000 €, ako aj úhradu trov konania.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napokon žiada, aby mu ústavný súd ustanovil zástupcu z radov advokátov na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Podstatou sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s postupom a výsledkom súdnych konaní vedených okresným súdom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a sp. zn. 4 C/194/1992 a Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 8 Co 175/2010 a sp. zn. Krajským súdom v Košiciach 16 Co 136/1995.

Ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že:

- uznesením č. k. IV. ÚS 369/2011-18 z 8. septembra 2011 bola sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995, odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom bol oprávnený rozhodovať odvolací súd, a v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996, bola sťažnosť sťažovateľa odmietnutá ako oneskorene podaná, pretože označený rozsudok nadobudol právoplatnosť 18. apríla 1996, pričom sťažnosť bola podaná na poštovú prepravu 24. júna 2011,

- uznesením č. k. III. ÚS 440/2011-9 z 18. októbra 2011 bola sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a jeho rozsudkom z 28. júla 2010, ako aj postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995, odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie, pretože sťažovateľ podal odvolania, o ktorých bol oprávnený rozhodovať odvolací súd, a v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46

ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996, bola sťažnosť odmietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene, a vo vzťahu k postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/175/2010 a jeho rozsudku z 28. apríla 2011 bola odmietnutá z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu, pretože sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť dovolací súd,

- uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 101/2012-10 z 1. marca 2012 bola sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995, odmietnutá ako oneskorene podaná, pretože toto konanie bolo právoplatne skončené 18. apríla 1996, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu 22. júna 2012, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde,

- prípisom č. k. Rvp 5646/2013-13 z 5. februára 2013 bolo podanie sťažovateľa označené ako „*VEC: Ďalšia ústavná sťažnosť, resp. na pokračovanie s tými predošlými v dôležitej kauze na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 11 C 129/96, ktorá nie je komplexne uzavretá pred Ústavným súdom SR pre jeho subsidiaritu, keďže nebola vopred posúdená všeobecným dovolacím súdom – NS-SR*“, a v ktorom uviedol, že „*už existuje právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, ktorým je jeho uznesenie (konečné) sp. zn. 5 Cdo 324 až 326/2012 zo 6. 12. 12 (došlo 20. 12. 12), takže Ústavný súd SR má už teraz voľné ruky a možnosť celý prípad spravodlivo prehodnotiť a vo veci samej aj rozhodnúť, a to pre jeho doterajšiu neudržateľnosť a neakceptovateľnosť!*“, odložené bez ďalšieho procesného postupu podľa § 23a zákona o ústavnom súde, pretože ústavný súd dospel k záveru, že nejde o návrh na začatie konania o sťažnosti, o ktorom by mohol a mal konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Ďalej ústavný súd zistil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súdu dovolacieho sp. zn. 5 Cdo 324, 325, 326/2012 zo 6. decembra 2012, ktoré sťažovateľ prevzal 20. decembra 2012, bolo konanie o dovolaniach sťažovateľa podaných okrem iného aj proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co/175/2010

z 28. apríla 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C/129/1996 z 28. júla 2010, zastavené, pretože sťažovateľ neodstránil nedostatok podmienky konania o dovolaní spočívajúci v jeho zastúpení advokátom.

1. K napadnutým postupom a rozhodnutiam okresného súdu

Ako vyplýva z už uvedených zistení ústavného súdu, sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj smernice postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a jeho rozsudkom z 28. júla 2010, ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995, je neprípustná, pretože ústavný súd už o námietkach sťažovateľa uplatnených v tejto časti sťažnosti rozhodol tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 14 a čl. 26 medzinárodného paktu, čl. 6, 7 a 12 paktu, deklarácie, dohovoru MOP, antidiskriminačného zákona postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C/129/1996 a jeho rozsudkom z 28. júla 2010, ako aj jeho postupom v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudkom z 10. januára 1995 ústavný súd poukazuje na to, že z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení sťažovateľových práv a vecne sa zaoberať iba tými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti

domáhať ochrany svojich práv pred iným súdom prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

V okolnostiach daného prípadu mohol sťažovateľ využiť opravný prostriedok, ktorý pripúšťa § 201 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. odvolanie, pričom sťažovateľ toto svoje právo aj využil. O odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 11 C/129/1996-312 z 28. júla 2010 rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom sp. zn. 8 Co/175/2010 z 28. apríla 2011. Právomoc Krajského súdu v Prešove na preskúmanie rozsudku okresného súdu teda vylučuje právomoc ústavného súdu. Rovnako tak proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C/194/1992 a jeho rozsudku z 10. januára 1995 podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp. zn. 16 Co/136/1995 zo 6. marca 1996. Aj v tomto prípade preto právomoc Krajského súdu v Košiciach v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

Navyše, sťažnosť je v tejto časti aj oneskorene podaná, pretože konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 4 C/194/1992 bolo právoplatne skončené 18. apríla 1996

a konanie vedené pod sp. zn. 11 C/129/1996 bolo právoplatne skončené 30. mája 2011, pričom sťažovateľ podal svoju sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na prepravu 15. marca 2013, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Preto bola sťažnosť v tejto časti odmietnutá aj z toho dôvodu.

2. K napadnutým postupom a rozhodnutiam Krajského súdu v Prešove a Krajského súdu v Košiciach

2.1 K postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/175/2010 a jeho rozsudku z 28. apríla 2011

Ako vyplýva z uvedených zistení ústavného súdu, uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 440/2011-9 z 18. októbra 2011 bola sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co/175/2010 a jeho rozsudkom z 28. apríla 2011, odmietnutá pre nedostatok právomoci, pretože sťažovateľ podal dovolanie, o ktorom bol oprávnený rozhodnúť dovolací súd.

Lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8 Co 175/2010 z 28. apríla 2011 by ostala sťažovateľovi zachovaná iba za predpokladu, ak by bol mimoriadny opravný prostriedok (dovolania), ktorý sťažovateľ uplatnil, podaný kvalifikovaným spôsobom, teda v súlade s procesnými právnymi predpismi, tak aby najvyšší súd, ktorý o ňom mal a mohol rozhodovať, dostal príležitosť sa ním zaoberať.

V okolnostiach danej veci to však tak nebolo a konanie o jeho dovolaní smerujúce okrem iného aj proti postupu Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 175/2010 a jeho rozsudku z 28. apríla 2011, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C/129/1996 z 28. júla 2010, muselo byť uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 324, 325, 326/2012 zo 6. decembra 2012 (sťažovateľom prevzaté 20. decembra 2012)

zastavené v dôsledku procesného zavinenia sťažovateľa, ktorý neodstránil nedostatok podmienky konania o dovolaní spočívajúci v tom, že nebol zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 posledná veta OSP).

Ako už bolo uvedené, ústavnému súdu bolo 24. januára 2013 doručené podanie sťažovateľa, v ktorom uviedol, že sa týka *„dôležitej kauzy vedenej na Okresnom súde v Bardejove pod č. k. 11 C 129/96, ktorá nie je komplexne uzavretá pred Ústavným súdom SR pre jeho subsidiaritu, keďže nebola vopred posúdená všeobecným dovolacím súdom – NS-SR“*, a zároveň poznamenal, že už *existuje právoplatné rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré však bolo odložené bez ďalšieho procesného postupu*, pretože ústavný súd dospel k záveru, že nejde o návrh na začatie konania o sťažnosti, o ktorom by mohol a mal konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 20 a § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Posudzovanú sťažnosť sťažovateľa, ktorá je predmetom tohto predbežného prerokovania ústavným súdom, kvalifikoval ústavný súd ako novú sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 15. marca 2013, teda zjavne po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy a listiny, práv podľa dohovoru a ďalších medzinárodných dokumentov postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 175/2010 a jeho uznesením z 28. apríla 2011, odmietol ako oneskorene podanú.

2.2 K postupu Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudku zo 6. marca 1996

Sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 dohovoru, ako aj smernice postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Co/136/1995 a jeho rozsudkom zo 6. marca 1996, ústavný súd v súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietol ako neprípustnú, pretože sa týka veci, o ktorej

ústavný súd už rozhodol uznesením č. k. IV. ÚS 369/2011-18 z 8. septembra 2011, keď ju odmietol ako podanú oneskorene.

Sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie čl. 14 a čl. 26 medzinárodného paktu, čl. 6, čl. 7 a čl. 12 paktu, deklarácie, dohovoru, antidiskriminačného zákona, ústavný súd odmietol pre oneskorenosť, pretože napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach nadobudol právoplatnosť 18. apríla 1996, pričom sťažnosť bola ústavnému súdu podaná na poštovú prepravu 15. marca 2012, teda zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013